

Januariusz Janikowski

Ruże, pow. Golub-Dobrzyń. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 5, 148-149

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Jadczyk /autorka sprawozdania/. Finansował
WKZ i Muzeum Archeologiczne w Łodzi. Szósty
sezon badań. Osada z okresu wpływów rzymskich:

Przekopano 38 odcinków, każdy wielkości 5 x 5 m, łącznie 950 m².
Badaniami objęto osadę przemysłową, leżącą na łagodnie opadającym le-
wym brzegu Warty, u stóp dwóch kurhanów książęcych, współczesnych z
osadą. Można ją datować na podstawie całego szeregu przedmiotów meta-
lowych jak i ceramiki na koniec wczesnego i na późny okres wpływów
rzymskich. Początek jej przypada na fazę B² /wg H.J.Eggersa/, ale trwa-
ła ona jeszcze w głąb IV w.n.e. W badaniach użyte do zepchnięcia 20 cm
warstwy gleby spychaczem typu "Masur".

Wo najciekawszych wyników zaliczyć należy odkrycie pięciu domów
słupowych /półziemianek/, zawierających bogaty inwentarz. W jednym z
nich znaleziono dwie fibule brązowe platerowane srebrem oraz duży cyr-
kiel żelazny będący niewątpliwie impertem. Zarówno w obrębie domów,
jak i poza nimi, znaleziono liczne fragmenty ceramiki o zdecydowanej
przewadze naczyn grubych, ręcznie lepienych, z bardzo niewielkim do-
datkiem ceramiki siwej, toczonej na kole oraz przedmioty brązowe i że-
lazne oraz fibulę trąbkowatą, kółko żelazne do pasa, brązową szpilę
z profilowaną główką, brązowe okucie końca pasa, okruchy niebieskiego
paciorka szklanego, osełkę z drobnokrystalicznej skały i hak do zawie-
szania naczyn nad ogniem /wczesnośredniowieczny/.

Przewiduje się kontynuację badań.⁴

KUZE, pow. Golub-Dobrzyń
Stanowisko 2

Muzeum Okręgowe w Toruniu

Badania prowadził mgr Januariusz Janikowski.
Finansował WKZ w Rydzyszczynie i Muzeum Okrę-
gowe w Toruniu. Drugi sezon badań. Cementa-
rysko ciałopalne z okresu rzymskiego.⁵

Wznovione po dwuletniej przerwie /1968 r./ badania ratowniczo
koncentrowały się w południowej i północnej części cementarszyska, co
pozwoliło ustalić jego zasięg w tych kierunkach. Zbadano przestrzeń
o powierzchni 395 m², odkrywając 13 grobów ciałopalnych, dwa małe pa-
leniska oraz dokończoną eksplorację stosu ciałopalenia.

Groby były mniej lub bardziej zniszczone, szczególnie w par-
tiach górnych. Większość z nich posiadała resztki bruku kamiennego
często ze śladami przepalenia. Najliczniej wystąpiły groby jamowe,
niekiedy ze śladami szczątków stosu, rzadziej groby popielnicowe i po-
pielnicowe-jamowe. Zawartość jam grobowych stanowiły popielnice, ma-

szynia przystawkowe, przęśliki gliniane dwustopniowego kształtu, grzebień kościany z brązowymi nitami i zdobioną powierzchnią, żelazne kółeczko, sznaki okładzin kościanych z brązowymi nitami i brązowe zapinki.

W ceramice wyróżnić możemy: naczyńka baniaste i wazowate z małymi uszkami lub bez nich, małe, głębokie misy wazowate, niekiedy z wyodrębnioną szyjką mniej lub bardziej wychyloną na szewc, małe, miniaturkowe naczyńka oraz naczyńka grubościenna z reguły małych wymiarów. Większość naczyń jest cienkościenna o powierzchni gładzonej i barwie ozerwawo-brunatnej lub czarnej. Zdobnictwo naczyń należy do rzadkości. Jest to przeważnie ornament rytych linii poziomych lub pionowych.

Zabytki metalowe reprezentowane były jedynie przez dwie brązowe zapinki z podwiniętą nóżką, o konstrukcji kuszowej i dolnej części.

Na podstawie uzyskanego materiału zabytkowego cmentarzysko to datować można nie wcześniej jak na III wiek n.e.

Badanie cmentarzyska zakończone całkowicie.

SKRZYDŁÓWKO, pow. Kościerska Muzeum Archeologiczne w Gdańsku

Badania prowadził mgr Janusz Podgórski. Finansował WKZ w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko z okresu wpływów rzymskich.

Cmentarzysko położone jest na stoku wzniesienia, znajdującego się po południowej stronie drogi prowadzącej ze Skrzydłowa do Skrzydłowa, tuż przy granicy obu wsi. Badania przeprowadzone na skutek przypadkowego odkrycia grobu szkieletowego z II/III w. n.e., dokonane w 1968 r.

Poszukiwania prowadzone na najwyższym punkcie wzniesienia, stanowiącym nieużytek. Badania zakończyły się wynikiem negatywnym. Zlokalizowane jedynie miejsce położenia grobu z 1968 r., z którego wybrane pozostałe kości szkieletu, a także zebrano ceramikę późnośredniowieczną /XIV-XV w./ Z uzyskanych od ludności miejscowej informacji wynika, że w miejscu, gdzie przeprowadzono poszukiwania, podczas wybierania piasku w latach powojennych odkrywano szkielety ludzkie oraz ceramikę. Następnie teren ten zniwelowano.

Nie wyklucza się jednak występowania grobów na pozostałej części wzniesienia, gdzie ze względu na zasiewy nie można było prowadzić badań.